

lich im „Lehenrecht 112: Wa der herre sin lehendinestat han sol“ folgendermaßen: — — an allen steten mac der herre sins teidinges wol beginnen ane in kirchen und in kirchoven. — — Hat der man des riches güt von dem herren zelehen, er sol im teidingen uf des riches güt oder uf des riches straze, und hat er des herren eigen zelehen, er sol im teidingen uf des herren eigen etc.

1. **J. F. Fleischmann an Leibniz.**
Vir Per-Illustris atque Excellentissime.

Cum postularet studiorum meorum ratio, vetera ut rerum Germanicarum monumenta perlustrarem, non sine insigni fructu egregios hujus argumenti scriptores, quibus, tanquam incorruptae antiquitatis documentis vetustorum seculorum memoriam instaurare es aggressus, lucubrationibus meis destinavi. Inter caeteros, qui historiam Friderici Aenobarbi Imp. descripserunt, Arnoldum Lubencensem, qui inter Scriptores rerum Brunsvicensium illustrationi inservientes a Te exhibetur, legendum quoque mihi atque accurate perpendendum existimari. Sed obducta quaedam mihi est inter legendum nebula, quae non melius, quam Te dissipante evanescet. Agit hic auctor l. III, c. 24. de proscriptione Henrici Leonis, potentissimi illius Saxoniae atque Bavariae Ducis, et in f. d. c. haec habet: „Dux autem injuste de se judicatum esse affirmabat, dicens, se de Suevia oriundum, et nullum proscriptione damnari posse, nisi prius convictum in terra nativitatis sua.“ Dubitare quidem me non sinit Lambertus Schafnaburgensis ad a. 1070, moris olim fuisse, ut Principum causae, illorum potissimum, ex quorum sanguine erant oriundi, consilio dijudicarentur, sed Imperatorem in instituenda cognitione aut ferenda sententia ad certum aliquem locum lege aut consuetudine aliqua adstrictum sese credidisse nusquam invenio. Te itaque, Vir Per-Illustris, literis hisce compellare Tuamque hac de re sententiam, qua par est animi observantia rogare audeo, indulgentissimo illi favori, quem